

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 1326

гр. София, 17.02.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в закрито заседание на 17.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

като разгледа дело номер **496** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката (ЗЕ) във връзка с чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба вх. № 1332 от 15.01.2020 г. по описа на Административен съд – София град, подадена от [фирма], [населено място], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] със съдебен адрес: [населено място], пл. Света Неделя № 4, ет. 4, чрез адв. Х.К. срещу Решение № Ц-35 от 20.12.2019 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) и Решение № Ц-37 от 23.12.2019 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР).

С определение № 503 от 20.01.2020 г. постановено по настоящото административно дело, съдът е разделил производството по делото, като за разглеждане по настоящето адм. дело № 496/2020 г. по описа на АССГ, III отделение, 70 състав е оставил жалбата срещу Решение № Ц-35 от 20.12.2019 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), с което се установява по отношение на [фирма], [населено място], наличие на условия по смисъла на чл. 32, ал.1 от Наредба за регулиране на цените на водоснабдителните и канализационните услуги, за преразглеждане на цената за услуга „доставяне на вода на друг ВиК оператор - ВС В.“, одобрена за 2020 г. с Решение № БП-Ц-14 от 09.08.2017 г. на КЕВР и се допуска по отношение на [фирма], [населено място] изменение на цената на услугата „доставяне на вода на друг ВиК оператор – ВС В.“, одобрена за 2020 г., с Решение № БП-Ц-14 от 09.08.2017 г. на КЕВР.

Жалбоподателят твърди че решението е незаконосъобразно, като издадено в противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Изложени са фактически и правни основания в подкрепа на твърденията за незаконосъобразност. Иска се съда да отмени решението на КЕВР като незаконосъобразно. Претендира разности по делото.

Ответникът - Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, в

депозираното по делото становище, с което е представил и административната преписка по приемане на оспореното решение под опис, счита, че жалбата следва да се остави без разглеждане, а производството прекратено като недопустимо поради липса на правен интерес на жалбоподателя от оспорването на Решение № Ц-35 от 20.12.2019 г.. Посочени са подробни доводи в тази насока, опровергаващи тезата на оспорващия, изложена в жалбата му и че има личен и непосредствен правен интерес да оспори решението.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, като извърши проверка по допустимостта на подадената жалба, намира, че жалбата е процесуално недопустима по следните съображения:

Административното производство пред КЕВР е започнало по заявление вх. № В-17-28-11 от 22.10.2019 г. подадено от [фирма], [населено място] на основание чл. 19 от ЗРВКУ и чл. 31, ал.2 от НРЦВКУ. По така депозираното заявление, с приложени към същото писмени документи обосновавали искането, Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/ е постановила оспорения в настоящото съдебно производство индивидуален административен акт.

Правото на оспорване е конституционно установено - чл. 120, ал. 2 от Конституцията, и доразвито в нормата на чл. 147, ал. 1 АПК. Съгласно двете разпоредби право на оспорване имат лицата, чиито права, свободи или законни интереси са засегнати (застрашени или нарушени) и за които той поражда задължения. Засягането трябва да е правно, т. е. на установени в правото субективни права и законни интереси. Засягането трябва да е лично, т. е. обектите на закрила са лични за носителя на правото на оспорване. И засягането трябва да е пряко, т. е. засягането (и в двете му форми - нарушава или застрашава) трябва да е пряк резултат на действието на административния акт. С оглед на това абсолютна процесуална предпоставка за атакуване на административен акт пред съда е наличието на интерес от обжалване. Интересът трябва да е правен, т. е. обжалването следва да е насочено към премахване на неблагоприятни правни последици, респ. към предотвратяването им или към постигане на положителни правни резултати. Интересът трябва да е личен и пряк, т. е. административният акт да засяга правната сфера на жалбоподателя като непосредствено отнема, изменя или ограничава права или противозаконно създава задължения за жалбоподателя.

Изискването за доказване на правен интерес от оспорването е императивно и е условие за допустимост на жалбата според чл. 159, т. 4 от АПК, като задължението за доказване тежи върху този, който иска образуване на съдебно производство. Следва също да се отбележи, че според ВАС (така в Определение №14231/13.11.2012г. по адм. д. №9614/2012г., потвърдено с Определение №9708/27.06.2013г. по адм. д. №1366/2013г. на Петчленен състав), ако е накърнен икономически интерес, „този икономически интерес не е лично, пряко и непосредствено накърнен с обжалваното решение...“

Оспореното в настоящото производство решение по силата на чл. 13, ал. 9 от ЗЕ е индивидуален административен акт и той като такъв не засяга пряко и непосредствено правната сфера на жалбоподателя [фирма], [населено място]. Действително макар и, в случая да се касае за индивидуален административен акт, същият не може да бъде обжалван от неограничен кръг лица. Адресатите на процесното решение са вписани изрично в диспозитива на самото решение и оспорващия не фигурира в същото. В проведеното административно производство страна е заявителят, на който е законно

признат правен интерес от издаване на решение от КЕВР, а в случая предвид характера на оспорения акт адресати са „ [фирма], [населено място] и КЕВР.

В подкрепа на горното е и константна съдебна практика на ВАС, в която съдът приема категорично, че в производства за определяне на цени от КЕВР на електроенергийни предприятия, водоснабдителни дружества, газопреносни и газоснабдителни и топлофикационни дружества, правен интерес на жалбоподатели, които не са страни и съответно не са участвали в административното производство, не е налице. В този смисъл са и редица определения и решения на Върховния административен съд (вж. Определение по адм. дело 10774/2006 г. на ВАС, Пето отделение, Определение № 9891 по адм. д. № 7126/2011 г. на петчленен състав на ВАС -1 колегия, Определение № 6212 по адм. д. № 9506/2010 г., ВАС, Пето отделение, Определение № 6695 по адм. д. № 10324/2010 г., ВАС, Пето отделение, Определение № 6248 по адм. д. № 9504/2010 г., ВАС, Пето отделение, Определение № 11281 по адм. д. № 10350/2011 г., ВАС, Четвърто отделение, Определение № 14669 по адм. дело № 1484/2010 г., ВАС, Пето отделение, Определение № 11441 от 15.09.2011 г. по адм. д. № 5498/2011 г., Четвърто отделение на ВАС, Решение № 14252 от 24.11.2010 г. по адм. дело 9786/2009, ВАС, Пето отделение, Определение № 11255/14.09.2012 г. по адм. д. № 9617/2012 г., ВАС, Четвърто отделение, Определение № 1449/30.01.2012 г. постановено по адм. д. № 10349/2011 г. на Върховен административен съд, четвърто отделение, потвърдено с определение № 3726 от 15.03.2012 г. по адм. д. № 3172/ 2012 г., 5 чл. с-в на ВАС, Определение № 2029/10.02.2012 г. по адм. д. № 10355/2011 г. на ВАС, IV отделение, потвърдено с Определение № 4080 от 21.03.2012 г. по адм. д. № 3552/ 2012 г. на 5 чл. с-в на ВАС, Определение по адм. дело № 1163/2009 г., потвърдено с Определение № 12486 от 26.10.2009 г. по адм. д. № 9129/2009 г. и др. В цитираната практика (определение № 4080/2012 г. по адм. д. № 3552/2012 г., определение № 2029/10.02.2012 г. по адм. д. № 10355/2011 г. и др.), видно от които ВАС е приемал подобни жалби за недопустими и като такива ги е оставял без разглеждане.

В допълнение на гореизложеното е и решение № 11 от 03.07.2018 г. (обн. – ДВ-бр. 58 от 13.07.2018 г.) постановено по к.д. № 8/2018 г. на Конституционния съд на Република България, с което е отхвърлено искането на Омбудсмана на Република България за обявяване за противоконституционна разпоредбата на чл. 36а, ал. 2 от Закона за енергетиката, (обн., ДВ, бр. 107/2003 г.; Нов - ДВ, бр. 74/2006 г., изм., ДВ, бр. 54/2012 г., последно изм., ДВ, бр.38 от 8.05.2018 г., в сила от 8.05.2018 г.), в частта „което е индивидуален административен акт“.

С тези мотиви съдът намира, че жалбата е процесуално недопустима и следва да бъде оставена без разглеждане, а производството по делото да се прекрати.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на [фирма], [населено място], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] със съдебен адрес: [населено място], пл. Света Неделя № 4, ет. 4, чрез адв. Х.К. срещу Решение № Ц-35 от 20.12.2019 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР).

ПРЕКРАТЯВА производството по адм.дело № 496/2020 г. по описа на АССГ, III отделение, 70 състав.

Определението подлежи на обжалване пред ВАС в седем-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: